

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

07 אוגוסט 2014

ע"מ 39857-01-10 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא
ע"מ 44447-05-12 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא

1

בפני כב' השופט יונה אטדגי

המערערים: 1. נאסר ראני (עמ"ה 39857)
2. נאסר עזמי (עמ"ה 44447)
ב"כ עו"ד (רו"ח) ירון אבני

נגד

המשיב: פקיד שומה כפר סבא
ב"כ עו"ד מרואן עבדאללה, פרקליטות מחוז ת"א

2

3

פסק דין

4

1. עסקינן בשני ערעורים שאוחדו, של אב (המערער 2, להלן – עזמי) ובנו (המערער 1, להלן –
ראני), על שומות בצו שהוציא להם המשיב לפי סעיף 152(ב) **לפקודת מס הכנסה (נוסח
חדש)**, **התשכ"א-1961** (להלן – **הפקודה**) לשנים 2004-2007 ביחס לראני ולשנים 2003-2007
ביחס לעזמי.

8

9

2. להלן תמצית העובדות הרלבנטיות לענייננו, כפי שהדברים התבררו בראיות שהוצגו
ובעדויות שנשמעו:

11

בת-זוגו של עזמי ואמו של ראני, מרים (לבני הזוג ילדים נוספים. בני הזוג אינם מוכרים
כנשואים, מפנה לעדות עזמי, עמ' 25 לפרו'), רכשה בשנת 1995 משאית, באמצעותה הפעילה
עסק לחלוקת משקאות קלים, בעיקר עבור חברת טמפו, עד תחילת שנת 1999, ודיווחה
למשיב על הכנסותיה מהעסק באותן שנים (להלן – המשאית, העסק).

15

עזמי נהג והפעיל את המשאית, אך לא דיווח על קבלת שכר.

16

בתחילת שנת 1999 העבירה מרים את הבעלות במשאית ואת פעילות העסק לבנה ראני,
ומאז מדווח ראני על הכנסותיו מהעסק.

18

עזמי המשיך לנהוג ולהפעיל את המשאית, גם לאחר שהעסק הועבר לראני, אך בשינוי אחד:
ראני ועזמי דיווחו על תשלום וקבלת משכורת ששולמה לעזמי.

20

גילו של ראני בעת פתיחת העסק על שמו היה 18 שנים.

21

החל משנת 2002 ובכל השנים הנדונות בערעורים הללו, ראני התגורר ולמד בגרמניה, ושהה
בארץ בחופשות בלבד. בכל אותן שנים הופעל העסק למעשה על ידי עזמי.

23

ההכנסות מהעסק הופקדו בחשבון בנק בישראל על שמו של ראני.

24

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

07 אוגוסט 2014

ע"מ 39857-01-10 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא
ע"מ 44447-05-12 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא

- 1 לגירסת המערערים (ראני, עמ' 20 לפרוטוקול), עזמי היה מיופה כח בלבד בחשבון זה,
2 לגירסת המשיב (מפקחת ראשית אצל המשיב, גבי מירה מילוביצקי, עמ' 28 לפרו'), עזמי
3 היה רשום כבעלים משותף בחשבון.
4 דפי החשבון לא הוצגו על ידי אף אחד מהצדדים ולכן ענין זה לא הוברר.
5 עזמי משך מחשבון זה משכורות בסכומים משתנים, ולבקשתו של ראני הוא העביר לו
6 לחשבונו בגרמניה סכומים משתנים שנדרשו לו למחייתו שם. יתרת הכספים נותרה בחשבון.
7
8 עמדתו העיקרית של המשיב, כפי שהיא הוצגה במהלך הדיון ובסיכומים היא, שההכנסות
9 המיוחסות לראני הן בעצם הכנסות של עזמי, ולכן יש להוסיפן על ההכנסות שדווחו על ידי
10 עזמי (כלומר המשכורות) ולמסותן בהתאם.
11 לטענתו, הסבת ההכנסות לראני היא הסבה הניתנת לביטול מכח סעיף 84 לפקודה,
12 ולחילופין מדובר בעסקה מלאכותית, שראוי להתעלם ממנה, בהתאם לסעיף 86 לפקודה.
13 לחילופין, טוען המשיב, כי, למעשה, המשאית הושכרה על ידי ראני לעזמי, ולכן יש למסות
14 את הרווחים ממנה שהתקבלו על ידי ראני כהשכרת נכס, לפי סעיף 7(2) לפקודה.
15 במילים אחרות, עמדת המשיב היא, כי דווקא הצו שהוצא מאוחר יותר לעזמי (נשוא
16 הערעור בעמ"ה 44447-05-12) הוא הצו העיקרי, ואילו הצו שהוצא מוקדם יותר לראני
17 (נשוא הערעור בעמ"ה 39857-01-10) הוא חילופי בלבד, שצריך לדון בו רק לאחר שהערעור
18 של עזמי יידחה.
19
20 ענין נוסף שנדון בערעורים הוא אי הכרה של המשיב בחלק מהוצאות הסולר שדווחו.
21 בהסתמך על תדריך כלכלי לענף ההובלה במשאיות בנפח של 27 טון (נפח המשאית הנדונה),
22 לפיו הוצאות הסולר והשמנים לא יעלו על 23.4% מהמחזור, היה מוכן המשיב להכיר
23 בהוצאות שעד 30% מהמחזור. בשנים 2004-2007 דיווח רני על הוצאות בשיעור שבין 34%-
24 44% מהמחזור. המשיב הוסיף את ההפרש להכנסות.
25
26 טענת המערערים היא, כי לא היתה כל הסבה של המשאית או של העסק מעזמי לראני,
27 משום שאלה הועברו לראני מאמו מרים, ועזמי לא היה מעולם בעל העסק או בעל המשאית.
28 לדבריהם, הבעלים האמיתי של העסק ושל המשאית הוא ראני, ואילו עזמי עבד כנהג
29 וכשכיר בלבד בעסק.
30 המערערים גם דוחים מטעם זה את הטענה בדבר השכרת המשאית לעזמי.
31 לענין הוצאות הסולר טוענים המערערים, כי ההוצאות שדווחו הן אמת וכי התדריך
32 הכלכלי שצורף אינו מתייחס לשנים הנדונות בערעורים.
33
34
35

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

07 אוגוסט 2014

ע"מ 10-01-39857 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא
ע"מ 12-05-44447 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא

הערעור של עזמי (עמ"ה 12-05-44447)

6. סעיף 82(א) לפקודה מגדיר מהי הסבה:

"הסבה" לענין הסעיפים 83, 84 ו-86 – לדבות הקנאה, חוזה, הסכם, הסדר או העברה של נכסים".

בהקשר זה חשובה האבחנה הנזכרת בספרו של פרופ' אהרון נמדר, **מס הכנסה** (מהדורה שלישית) (להלן – **נמדר**), עמ' 78-79:

"הפקודה מטילה מס על הכנסה אשר נבעה לנישום ואשר העשירה את משאביו הכלכליים. אין הפקודה מחייבת במס על תקבול אשר הנישום יכול היה להשיגו אך נמנע מלעשות כן. ואולם, אם הנישום קיבל תקבול כלשהו אך ויתר עליו או העבירו לאחר, יתחייב עליו במס, שהרי הכנסה זו התקבלה בידו והוא עשה בה שימוש כאוות נפשו, אם על ידי השימוש בה בעצמו ואם על ידי השימוש בה בהענקתה לאחרים.

מכאן התפתחה האבחנה בין שימוש בהכנסה (application of income) החייב במס, לבין ניכור או עיתוק הכנסה (alienation of income) הפטור ממס. בשימוש בהכנסה מקור ההכנסה נותר בידי הנישום אלא שאת הפירות המתקבלים ממנו הוא מעביר לאחרים ואילו בניכור הכנסה הנישום עוקר מדרשותו את מקור ההכנסה כך שלא ניתן ליחס לו את פירותיה.

כן ראוי לציין, כי על הטוען לעיתוק הכנסה הנטל להוכיח את טענתו (עמ"ה (מחוזי ת"א) 1007/00 **טהורי נ' פקיד שומה ת"א 2** (14.4.02), פורסם בנבו); עמ"ה (מחוזי חיפה) 363/02 **גריל נ' פקיד השומה חיפה** (6.1.05), פורסם בנבו).

7. בענייננו אני סבור כי לא הוכחה הסבת נכס או הכנסה.

זאת משום, שהתנאי הבסיסי הנדרש לשם הסבת הנכס (מקור ההכנסה) או ההכנסה הוא, שהנכס או ההכנסה היו קודם לכן של המסב, כי אם לא היו בידיו כיצד יסב אותם? כאמור לעיל, מאז שנת 1995 ועד שנת 1999 היתה מרים הבעלים של המשאית ושל העסק. עזמי אמנם הפעיל את המשאית ונהג בה גם באותן שנים, אך גם המשיב לא טען מעולם כי עזמי היה הבעלים האמיתי של המשאית או של העסק והכיר בפועל בדיווחים שנמסרו לו, לפיהם מרים היתה הבעלים של העסק. ראני סיפר בעדותו (עמ' 9-10 לפרו'), ודברים אלה לא הוכחו ולא נסתרו על ידי המשיב, כי המשאית נרכשה על ידי אמו בשנת 1995 בעסקת ליסינג, וכי היא נעזרה לצורך כך בכספים שקיבלה מאמה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

07 אוגוסט 2014

ע"מ 10-01-39857 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא
ע"מ 12-05-44447 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא

1 כן סיפר, כי באותן שנים אמו הסתכסכה עם אביו, והם חיו בנפרד, וכי אמו ביקשה להעביר
2 לו את המשאית ואת הפעילות בעסק, כדי שיוכל להתפרנס.
3 כך תיאר ראני את השתלשלות הדברים (עמ' 11 ו-14):
4 "הדודים שלי בעסק ההובלות, יש להם משאיות, אבא שלי חקלאי, הוא לא
5 עבד עם הדודים. זה איך שהגיע הרעיון לאמא שלי לקנות משאית, כדי להביא
6 פרנסה, אבא שלי לא הביא כלום. כל השנים ביקשתי מאבא שלי שיקנה לי.
7 הדודים אמרו לאמא שלי: קני, תשיגי, אנחנו נשלב אותך יהיה לך חיים יותר
8 טובים. אבא שלי לא השתכנע אמא שלי בכל זאת עשתה והם רבו, הם נפרדו
9 בגלל זה."

10
11 "אני הבאתי את אבא שלי. כי לפני שאמא שלי נתנה לי את המשאית, הם
12 הסתכסכו, אבא שלי לא רצה להמשיך לעבוד, הוא עבד אצלה קודם, אחר כך
13 הוא לא רצה לעבוד בכלל. כשאמא נתנה לי כשראיתי שעם הנהג שעבד
14 שלושה ימים לא הולך איתו, ביקשתי מאבא שלי שיעבוד, ביקשתי שיעזור לי.
15 הוא הסכים. רשמתי לו משכורת ממס הכנסה. וזה מה שהכנסתי, מה שהכנסתי
16 דיווחתי."

17
18 8. גם עזמי העיד על הסכסוך עם בת זוגו (עמ' 24):
19 "ש. לאשתך היה אותו עסק להובלות שהיום רשום על שם הבן
20 ת. אני בסכסוך איתה. תשאלי אותה. אני עבדתי אצלה, רציתי לעזוב ואז
21 הסתכסכתי יותר. אל תזכירי לי. משנת 95 אני גם לא זוכר."
22 כן העיד על הפירוד ביניהם (עמ' 25).
23

24 יתירה מזו, על פי עדותו, הפעילות על המשאית היתה רק חלק מעסק גדול יותר שנוהל על
25 ידי אחיו (עמ' 21):
26 "ש. מי מחליט את ההחלטות בעסק? עם מי להתקשר
27 ת. בעל העסק. אני נהג. אני רק מפעיל משאית. אני מקבל את הסידור של
28 המשאית מאחי. הוא היה מחליט לאן אסע. בעל העסק זה נאסר רמי(צ"ל ראני,
29 הח"מ). אני נהג שכיר על המשאית. את הסידור שהייתי מקבל, לא אני בעל
30 הבית שזה אתם טוענים, אני מקבל את הסידור מאחי ואליד שזה טמפו נותנים
31 לו."
32

33 9. מהתיאור לעיל, שלא נסתר ולא הוכחש על ידי המשיב, עולה שעזמי לא היה מעולם הבעלים
34 של מקור ההכנסה: המשאית, או של ההכנסה עצמה: העסק, גם אם הפעילות במשאית
35 ובעסק נעשתה על ידו, וכי הבעלים של אלה היתה מרים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

07 אוגוסט 2014

ע"מ 39857-01-10 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא
ע"מ 44447-05-12 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא

- יצוין, כי המשיב לא טען כי יש ליחס את הבעלות במשאית או בעסק, בתקופה שמרים היתה בעליהם, לעזמי, או שיש לחשב במאוחד את הכנסות בני הזוג מכח סעיף 65 לפקודה, והדבר אינו מובן או מונח מאליו.
10. אולם, גם אם היה מוכח שהמשאית או העסק הוסבו על ידי עזמי לראני, לא הוכחו, לטעמי, התנאים לביטול ההסבה לפי סעיף 84 לפקודה, שזה לשונו:
- “(א) היתה הכנסה משתלמת לאדם בכל שנת מס שהיא, מכח הסבה הניתנת לביטול או בעקבותיה, בין שנעשתה לפני תחילת פקודה זו ובין לאחריה, וכן הכנסה כאמור שלפי הפרק החמישי רואים אותה כאילו נתקבלה על ידי האדם – ינהגו בה, לענין פקודה זו, כאילו היתה הכנסתו של המסב באותה שנה ולא הכנסה של זולתו.
- (ב) לענין סעיף קטן (א) יראו הסבה כניתנת לביטול, אם יש בה הוראה בדבר העברתם או החזרתם של ההכנסה, או של הנכס שממנו היא נובעת, אל המסב, או אל בן-זוגו, בין במישרין ובין בעקיפין, או אם יש למסב או לבן-זוגו, במישרין או בעקיפין, כוח בכל דרך שהיא לקבל או להחזיר לעצמו את השליטה, במישרין או בעקיפין, על ההכנסה או על הנכס שממנו היא נובעת.”
- כדי להוכיח את קיום התנאים לביטול ההסבה היה על המשיב להראות שההסבה כוללת הוראה בדבר העברת או החזרת ההכנסה (רווחי העסק), או מקור ההכנסה (המשאית), למסב (עזמי), או שיש למסב (עזמי) הכח להחזיר אליו את אלה.
- אין חולק שהבעלות במשאית נותרה על שמו של ראני ולא הוצגה כל ראיה שתוכיח את כוחו של עזמי להחזיר אליו את הבעלות עליה.
- גם רווחי המשאית הופקדו בחשבון שעל שמו של ראני, כאשר עזמי משך ממנו סכומים מסוימים כמשכורת. וגם אם עזמי היה מיופה כח (כגירסת המערערים) או בעלים משותף (כגירסת המשיב) בחשבון, לא הוכח שהוא משך ממנו כספים מעבר לכך.
- כיוון שכך, לא התקיימו התנאים לביטול ההסבה, לפי סעיף 84 לפקודה, גם אם נניח שהיתה הסבה.
11. המסקנה האמורה, לפיה עזמי לא היה מעולם הבעלים של המשאית או של העסק, שוללת מאליה גם את טענת המשיב לעסקה מלאכותית, לפי סעיף 86 לפקודה, היוצאת מההנחה שהמשאית או העסק הם של עזמי ונרשמו על שמו של ראני באופן מלאכותי או בדוי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

07 אוגוסט 2014

ע"מ 39857-01-10 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא
ע"מ 44447-05-12 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא

הערעור של ראני

12. המשיב טוען בערעור זה, כי יש למסות את ההכנסות שדווחו כהכנסה מהשכרת נכס, לפי סעיף 2(7) **לפקודה**, ולא כעסק ומשלח יד לפי סעיף 2(1) **לפקודה**. המערער טוען כי אין המדובר בהשכרה.

13. סעיף 2(7) **לפקודה** קובע כי השתכרות או רווח שמקורו בנכס שאינו מקרקעין הינו הכנסת פירות לענין **הפקודה**. היוצא מכך הוא, שכל רווח הנובע מהשכרתם של נכסים נדים יהיו חייבים במס פירותי (**נמדר**, עמ' 227). **הפקודה** איננה מגדירה מהי "שכירות" לענין סעיף 2(7) **לפקודה** ועלינו לדלות הגדרה זו מהחוק העיקרי הדן בשכירות, **חוק השכירות והשאלה, התשל"א-1971**, סעיף 1: "שכירות היא זכות שהוקנתה בתמורה (להלן – דמי שכירות), להחזיק בנכס ולהשתמש בו שלא לצמיתות".

וזו ההגדרה של פרופ' שלום לרנר בספרו "**שכירות נכסים**", עמ' 3: "שכירות היא חוזה בו א' מעניק לב' זכות להחזיק ולהשתמש בנכס לתקופה פלונית וב' מתחייב לשלם עבור אלה ולהחזיר את הנכס בתום התקופה". דבריו האחרונים של פרופ' לרנר מתייחסים לסעיף 20(א) של החוק, לפיו: "בתום השכירות חייב השוכר להחזיר למשכיר את המושכר והמשכיר חייב לקבלו".

14. השכירות האופיינית היא, אפוא, עיסקה המכילה את האלמנטים הבאים:
א. המשכיר מוסר לשוכר את החזקה במושכר לתקופה קצובה, במהלכה השוכר עושה במושכר שימוש לצרכיו.
ב. כאשר מדובר בנכס מושכר המניב הכנסה (חנות, או כלי רכב, למשל), ההכנסה המופקת מהנכס בתקופת השכירות שייכת לשוכר, והמשכיר מקבל תמורה מסוימת (קבועה או אף באחוזים מסוימים מההכנסה) כדמי שכירות.
ג. המושכר מוחזר למשכיר בתום תקופת השכירות.

כל האלמנטים הללו לא התקיימו בעניינו:
א. המשאית לא נמסרה לעזמי לשימוש, אלא שעזמי הפעיל אותה ונהג בה עבור ראני.
ב. ההכנסות מהמשאית הופקדו בחשבונו של ראני. לא שולמו לראני דמי שכירות, ההיפך: עזמי משך מחשבון זה משכורת מסוימת מידי חודש.
ג. לא נקבעה תקופת שכירות מסוימת, ולא היה צורך בהשבת הנכס (המשאית) לראני.

כיוון שכך, אין לומר בעניינו כי מדובר בעיסקת שכירות, שיש למסותה לפי סעיף 2(7) **לפקודה**.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

07 אוגוסט 2014

ע"מ 39857-01-10 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא

ע"מ 44447-05-12 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא

15. שאלה אחרת, שניתן היה לדון בה, היא, האם זכאי היה ראני למיסוי הכנסתו בהתאם לשיעורים המופחתים שבסעיף 121(ב) לפקודה, או שצריך למסות את הכנסתו לפי השיעורים שבסעיף 121(א) לפקודה, שכן, על פני הדברים, לא הוכחה "היגיעה אישית" הדרושה לשם קביעת שיעורי המס המיטיבים לפי 121(ב), אדרבא, הוכח שכל הפעילות הקשורה למשאית ולעסק נעשתה על ידי עזמי בלבד (השוו: ע"א 631/79 אידר נ' פקיד שומה ירושלים, פ"ד לו(2) 223).

שאלה זו אף נדונה בנימוקי הערעור של ראני, כנראה בעקבות דיון שהתקיים בענין זה בשלב ההשגה.

המשיב בנימוקי השומה שלו טען אמנם, כי הכנסתו של ראני איננה הכנסה מיגיעה אישית, משום שהעבודה בעסק מבוצעת רובה ככולה על ידי אביו עזמי, אך לא טען במפורש לאי חלותו של סעיף 121(ב), ובסיכומיו דבק בטענת ההשכרה בלבד, ולא טען כלל לענין זה. גם אם ניתן היה לראות בנימוקי השומה זכר לטענה אפשרית זו, הרי שדין טענה שנטענה בכתב הטענות אך לא הועלתה בסיכומים (בין בשגגה ובין במכוון), כדין טענה שנונחה, ובית המשפט לא יתייחס אליה (ע"א 447/92 רוט נ' אינטרקונטיננטל קרדיט בע"מ, פ"ד מט(2) 102, 107).

16. טענה נוספת שנדונה ככל הנראה בשלב ההשגה, שכן היא נזכרת בנימוקי הערעור: הפרשי הון בלתי מוסברים (לטענת המשיב) שנמצאו בין שתי הצהרות הון של ראני בשנים 2003 ו-2007, לא נטענה כלל בנימוקי השומה. המפקחת הראשית, גב' מירה מילוביצקי, העלתה ענין זה בתצהירה (סעיפים 44-46), אך המשיב זנח אותו בסיכומיו, ולפיכך לא אדון בו. להשלמת התמונה בלבד אציין, כי המערער הכחיש טענה זו וצירף לתצהירו תחשיבי הפרשי הון שנערכו על ידי רואה החשבון מטעמו, המפריכים את ההפרש הנטען.

הוצאות הסולר

17. כאמור לעיל, המשיב סירב להכיר בהוצאות סולר שמעבר ל-30% מהמחזור הכספי של העסק, בהסתמכו על תדריך כלכלי לענף ההובלה במשאית בנפח של 27 טון, מסוג המשאית הנדונה, ולפיו הוצאות הסולר והשמנים לא יעלו על 23.4% מהמחזור. אלא, שהתדריך שצורף (למעשה צורף העמוד הרלבנטי בלבד מהתדריך, נספח 2 לתצהירה של מילוביצקי) מתייחס לשנים שעד שנת 2003 בלבד, כאשר השנים הנדונות בערעורים הללו הן השנים 2004-2007 בערעור של ראני והשנים 2003-2007 בערעור של עזמי. משנדחתה טענת ההסבה בערעורו של עזמי, הרי שהמסגרת הרלבנטית לדיון בהוצאות הסולר הוא הערעור של ראני, אולם גם בהתייחס לערעור עזמי, התדריך שהוצג רלבנטי לשנה אחת בלבד (2003) ולא ניתן לגזור ממנו דבר לשנים הנוספות. משלא הוצג התדריך הרלבנטי לשנים הנדונות, דין טענתו זו של המשיב להידחות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

07 אוגוסט 2014

ע"מ 39857-01-10 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא
ע"מ 44447-05-12 נאסר נ' פקיד שומה כפר סבא

18. מעבר לצורך אוסיף כי המערערים הראו בסיכומיהם (סעיף 99), כי מחירי הסולר הלכו ועלו במהלך השנים (הנתונים נלקחו מאתר האינטרנט של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, מאגר המחירים ומדדי המחירים של ישראל).
כך, למשל, מחיר הסולר לתחבורה בשנת 2003 עמד על 3.11 ₪ לליטר, ובשנת 2007 הוא כבר טיפס ל-5.44 ₪ לליטר.
יצוין, כי גם מתוך דף התדרוך שצירף המשיב עולה, כי היתה עליה מתמדת של אחוז הוצאות הסולר והשמנים מהפדיון. כך, למשל, עמד אחוז זה בשנת 1998 על 13.4%-15.7% ובשנת 2003 הוא עמד על 17.5%-20.5%, וסביר להניח שהוא הוסיף לעלות גם בשנים שלאחר מכן.

19. צודקים המערערים גם בטענתם הנוספת, כי משפרי העסק לא נפסלו, ומעמדם הוא כמעמד ספרים קבילים (המפקחת קוזניץ הודתה בכך בחקירתה, עמ' 30), הרי שחובת הצדקת השומה מוטלת על המשיב, בהתאם לסעיף 155 סיפא לפקודה.

תוצאה

20. לאור כל האמור לעיל אני מחליט לקבל את שני הערעורים ולבטל את השומות שקבע המשיב לשני המערערים בשנות המס הנדונות.
המשיב ישלם לכל אחד מהמערערים הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך 4,000 ₪ (8,000 ₪ ביחד).

ניתן היום, י"א אב תשע"ד, 07 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.

יונה אטדגי, שופט